

ATUREM LA REFORMA LABORAL

CAL UNA VAGA GENERAL

Sumari nº 17

Editorial: reforma laboral
i eleccions a Euskadi

pàg 3

Sindical: Reforma laboral, vaga construcció,
sentència funcionaris, escoles d'adults,
telemàrketig...

pàg 4-7

Immigració.

pàg 8,9 i 16

Transgènics: Biotecnologia al servei
de les multinacinals

pàg 10-12

Contra la llei antiterrorista
Lluita, dona! 8 de març

pàg 13
pàg 15

A la nostra Amiga i Companya, Balbina

pàg. 14

Suplements: Correo internacional 87
Immigració! Mujer y globalización i LLuita, dona!

Demana els
suplements de
Lluita interna-
cionalista:
"Lluita, dona!"
i "Mujer
globalización

TAULÓ D'ANNUNCI

Eu vist l'última
peli d'en K. Lloach?
"Pan y Rosas"
diu en Miquel
que és bona.

"L'NSA, agència nord-americana d'espionatge, compta amb un pressupost 4 vegades més gran que el de la CIA i disposa de la tecnologia necessària per registrar tot el que es diu per telèfon, fax o e-mail, en qualsevol lloc del món: pot interceptar fins a 2 milions de converses per minut. La NSA actua al servei del control econòmic i polític del planeta, però la seguretat nacional i la lluita internacional contra el terrorisme li serveixen de coartada. Els seus sistemes de vigilància li permeteixen controlar tots els missatges que tinguin alguna cosa a veure amb organitzacions delictives tan perilloses com, per exemple, Greenpeace o Amnistia Internacional."
E. Galeano

Només existeix un lloc a on el Nord i el Sud del món s'enfronten en igualtat de condicions: és un camp de futbol de Brasil, en la desembocadura de l'Amazones. La línia de l'Equador talla per la meitat l'estadi Zerao, en Amapá, de manera que cada equip juga un temps en el Sud i un altre temps al Nord.

ENTRE TÉS
NI
MENTS

Va dir Aznar: "...me apetece bajar a la Tierra..."
Troba la resposta encertada:
A-És un dels de Mars Attack B-Viu als núvols
C-Es creu Déu D-És un "pajarraco"
(la que estàs pensant, també s'hi val...)

El racó de les pintades

ESTEM INFORMATS
DE TOT
PERÒ NO ENS
ASSEBENTEM DE RES

LA LLETRA:
"Todo ésto va a acabar muy mal
todos y todas tienen que acabar mal
Si siguen así machacando a la gente un
día de éstos se levanta potente
Puño levantado pa decir
que es suficiente"
"Acabar mal" de Sargento García

En el moment de tancar aquesta revista, i com era de preveure, el Govern ha utilitzat la manca d'acord entre sindicats i patronal sobre **la nova Reforma Laboral** per treure el seu decret, és a dir, el de la patronal. Els sindicats denuncien que Govern i patronal han posat pals a les rodes de la negociació justament per fer impossible l'acord, i tenen raó. La pregunta que s'haurien de fer és: i es sorprenen del que ha passat? No és aquest el Govern de la patronal al qual només li ha interessat mantenir un teatre de negociació per justificar l'actual decret? I si no es sorprenen, què han estat fent veure aquests mesos simulant que negociaven, i demanant nous terminis com si alguna cosa es pogués aconseguir? Per què han participat en aquesta comèdia en comptes de preparar una resposta dels treballadors per enfrontar Govern i patronal i la seva Reforma Laboral? L'actitud de les direccions sindicals és injustificable i, un cop més, han contribuït a generar la confusió i la desmobilització dels treballadors.

Els continguts de la nova Reforma del PP són les dues exigències de la patronal: **abaratiment de l'acomiadament** amb l'ampliació dels contractes que s'acolliran als 33 dies d'indemnització per any treballat i una més gran flexibilització –és a dir, **més precarització**– de la contractació, al treure la limitació de jornada al 77% per a reconèixer un contracte de temps parcial. La flexibilització d'aquest contracte es completa amb el còmput anual del nombre d'hores i la distribució que en pot fer l'empresari segons li convingui, la qual cosa posa al treballador –encara més– a disposició de l'empresari. Per això és normal que Aznar presentés a Madrid la Reforma el dia abans de la seva aprovació –i entre aplaudiments, segons la premsa– a empresaris i financers. El decret no es pot maquillar ni amb els 8 dies d'indemnització per contractes temporals ni per la retòrica sobre l'impuls del treball de les dones o la inserció dels immigrants.

El decret que es publicarà de forma imminent al BOE haurà de ser aprovat pel Parlament. No cal esperar res més, només una mobilització generalitzada dels treballadors pot fer retrocedir el Govern i una nova desregularització i precarització de les condicions laborals. Els immigrants ho han demostrat aturant amb les seves mobilitzacions l'aplicació de la Nova Llei d'Estrangeria, aquest és el camí. Cal discutir la llei i les seves conseqüències en assemblees als centres de treball i exigir de CCOO i UGT que acabin ja amb la desmobilització i les mobilitzacions sectorials i que, conjuntament amb la resta dels sindicats, convoquin i organitzin ja una vaga general per aturar la política del Govern.

Les eleccions a Euskadi han estat convocades per al 13 de maig. La situació al Parlament on totes les propostes legislatives del Govern eren derrotades pel bloc PP-PSOE-UA es feia insostenible. Tots els diaris polaritzen les eleccions en base a les dues opcions possibles de lehendakari: Mayor Oreja (PP), representant de la burgesia centralista espanyola i màxim exponent de la repressió del Govern, o Ibarretxe (PNB), representant de la burgesia basca. Nosaltres no fem un igual entre ambdós candidats i no dubtariem en defensar al segon davant una agressió o un enfrontament directe del Govern central contra un PNB cap del Govern basc, però aquest no és el cas en unes eleccions.

El que sí podem afirmar d'aquestes eleccions és que cap dels dos no governarà a favor dels treballadors ni avançarà una solució democràtica que permeti als bascos decidir lliurement el seu futur. Si hi hagués possibilitat d'un Govern dels Treballadors que defensés el dret d'autodeterminació del poble basc, nosaltres li donariem tot el nostre suport des de l'inici, però aquest no és el cas. Avui el problema pels treballadors no és qui, d'entre ambdues possibilitats, governa el País Basc. Lamentablement el problema està més endarrera: com començar a tenir una expressió de classe que no giri l'esquena a les aspiracions nacionals que té el poble basc.

I diem començar a tenir una expressió de classe... perquè les que es presenten no ho són. El PSOE es transformà en un partit monàrquic amb anys de Govern al servei de la Corona, avui és el principal suport polític del Govern del PP en la política contra Euskadi (Pacte antiterrorista PP-PSOE). IU tampoc no té una política que trenqui amb la Monarquia o que sigui clarament anticapitalista. Fou partícep del Pacte d'Ajuriaenea, donà suport a la política repressiva i l'entrada al Pacte de Lizarra o la resolució sobre el dret a l'autodeterminació del darrer congrés no van modificar un bri la política centralista que mantenia a les altres comunitats autònomes, particularment al centre i sud de l'Estat.

Hi ha qui pot pensar que aquest referent obrer pel dret a l'autodeterminació podria ser EH-HB, que compta a les seves llistes amb dirigents destacats del sindicat LAB, però nosaltres no pensem que ho sigui. Respecte a la política pel dret a l'autodeterminació és indiscutible que el defensa, però com ho fa? Subordinant tota l'acció de masses als resultats desastrosos de la lluita armada d'ETA i a la pressió sobre el PNB, i sobre aquests dos carrils deixa en via morta la lluita del poble basc. Respecte al caràcter obrer fa temps que es va abandonant aquest referent reduint l'expressió política a la del nacionalisme basc. El darrer exemple va ser el suport que va donar HB-EH als pressupostos del PNB, és a dir als dels retalls contra els treballadors... als pressupostos de la burgesia basca, gens llunyans dels del PP a Madrid o de CiU a Barcelona.

És per això que també les eleccions del maig haurien de permetre avançar en la construcció d'una alternativa. Aquesta és la tasca.

Cal discutir -la nova Reforma Laboral- en assemblees als centres de treball i exigir de CCOO i UGT que conjuntament amb la resta dels sindicats, convoquin i organitzin ja una vaga general per aturar la política del Govern.

Fora la Reforma Laboral!!

Reproduïm extractes de l'article publicat a *Rebelión* -23/1/01-, de Teo Navarro d'*Opción por el Socialismo*.

El 18 de maig que ve conclou la Reforma Laboral firmada el 97. El govern del PP vol aprofundir-la, imposant-la per llei si no hi ha acord entre patronal i sindicats en unes negociacions que han d'acabar el mes de febrer. Es prepara un altre cop de rosca als drets laborals, a no ser que una mobilització general, unitària i sostinguda dels treballadors arribi a impedir-ho.

Els objectius de la patronal i del govern del PP

Els principals objectius de la patronal són aconseguir un abaratiment més gran de l'acomiadament i una rebaixa generalitzada de la quota "patronal" a la seguretat social.

La flexibilització de les causes d'acomiadament i el seu abaratiment s'ha anat imposant durant els darrers 25 anys. Aquest és un punt clau en la política neoliberal de desregulació del mercat laboral. Primer va ser la consagració a l'Estatut dels Treballadors de l'acomiadament lliure, que permet als empresaris no estar obligats a readmetre un treballador que hagi estat acomiadat de manera improcedent. Paral·lelament a això es tracta d'anar abaratint l'acomiadament com més millor. De fet és gratuït als contractes temporals introduïts sota el govern de Felipe González, que avui afecten un terç dels treballadors.

Per als altres dos terços, els contractes indefinits, que no fixos, existeixen dos tipus de situacions. D'una banda, l'acomiadament procedent disciplinari sense dret a indemnització i l'acomiadament procedent per causes objectives, que des de la reforma laboral del 94 permet a les empreses acomiadar a baix cost (20 dies per any treballat fins un màxim de 12 anys) per raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, és a dir, per qualsevol motiu que els empresaris poguessin adiuir. De l'altra, l'acomiadament improcedent, que obliga el patró a una indemnització de 45 dies per any fins un màxim de 42 anys, quantitats que van quedar reduïdes a 33 dies per un màxim de 24 anys als contractes indefinits de la reforma laboral del 97.

Ara el principal objectiu de la patronal i del seu govern és un nou contracte indefinit amb una indemnització per acomiadament improcedent més reduïda i que generalitzi les rebaixes actuals en la quota patronal a la Seguretat Social, unes reduccions que hauran superat el bilió de pessetes en els quatre anys de vigència del pacte. En definitiva, un pas més en generalitzar la precarietat i reduir costos laborals amb l'objectiu de seguir intensificant l'explotació d'una força de treball que, amb menys garanties i drets, es veu empesa a acceptar pitjors condicions salarials i laborals. A més de la reducció del salari directe que suposa (portem dos anys consecutius de pèrdua de poder adquisitiu), els treballadors també paguem les subvencions a la patronal a costa del nostre salari indirecte i diferit, mitjançant retallades en prestacions i drets (subsidi d'atur, pensions, prestacions sanitàries,...) com els 500.000 milions de superàvit en la recaptació per atur que el govern destina a rebaixar quotes patronals, mentre els aturats que perceben algun tipus de subsidi són menys de la meitat.

Formació Contínua i pensions

El *diàleg social* també inclou les meses de Protecció Social i Formació Contínua. El 20 de desembre CCOO,

UGT i CIG van signar amb la patronal i el govern el III Acord de Formació, pel qual gestionaran en forma tripartita i per 4 anys aquests polèmics fons que, només l'any 2001, suposaran 133.818 milions de pessetes, aprofundint-se així la creixent dependència dels sindicats del finançament de l'Estat i la patronal. Sobre com es tracten existeixen sospites fonamentades d'un ús inapropiat, com el mateix Tribunal de Comptes ha demostrat. El govern va desbloquejar-ne la signatura un cop els sindicats van mostrar-se disposats a arribar a un acord sobre la Reforma Laboral abans de febrer. En paraules de Cuevas, el cap de la gran patronal, l'acord és "*un bon preludi pel procés de diàleg social*".

Pel que fa a pensions el govern ofereix destinar 700.000 milions al fons de reserva, però posa com a condició per a l'acord que els sindicats acceptin la reforma laboral: "*l'abaratiment de l'acomiadament és el preu que els sindicats han de pagar per garantir el sanejament definitiu de les pensions públiques*" (La Vanguardia, 30-12-00). També aquí el govern és clar. El ministre de Treball mostra el seu suport a la proposta del Banc d'Espanya de convertir en obligatòria l'aportació a plans privats de pensions i el ministre d'Economia proposa que part de l'increment salarial dels treballadors es destini a aquest fi. El govern a més no es cansa de repetir que vol endarrerir l'edat legal de jubilació. El Pacte de Toledo ha suposat que la pensió mitja en relació al PIB per càpita passi del 49'7% el 1996 al 45'7% el 1999. Ara que toca revisar-lo el govern no amaga que voldria fer un pas més en la privatització de les pensions públiques, en la disminució de les pensions futures, en l'endarreriment de l'edat mínima per tenir-hi dret i en què els treballadors aportin una part més gran del seu salari actual per finançar-les.

Sindicats i desmobilització

Després de convocar una vaga general el 94 contra la reforma laboral que va imposar el darrer govern González, les burocràcies dirigents de CCOO i UGT van abandonar aquesta lluita i van acabar signant una nova reforma laboral el 97. Aquesta traïció als interessos de la classe obrera i la política de *pau social* d'aquests darrers anys han enfortit la patronal i el govern del PP, que han seguit desmantellant drets i garanties dels treballadors, mentre ha generat escepticisme entre els treballadors i ha debilitat la seva capacitat de resposta col·lectiva.

Els dirigents sindicals van iniciar el *diàleg social* declarant que els seus objectius eren reduir els altíssims nivells de precarietat laboral i millorar la protecció social dels treballadors, refusant qualsevol altre abaratiment de l'acomiadament, sense reconèixer que la reforma que van signar el 97 ha estat un fracàs des del punt de vista dels treballadors. El nou contracte amb acomiadament més barat, amb les reduccions de la cotització patronal i en una etapa de fort creixement econòmic, ni tansols ha servit per reduir els nivells de precarietat actuals, situats en un 32% dels assalariats.

Per la seva part, la patronal i el govern van deixar clar des del principi que les seves intencions eren unes altres. El govern ha vingut mostrant el sentit de la seva

política, al servei de l'acumulació capitalista i contra els interessos obrers: gestió de les baixes de malaltia per part de mútues patronals; ampliació de l'horari de treball al comerç; creixement del raquític Salari Mínim per sota de la inflació; imposició d'alts nivells de precarietat i reduccions de feina i sou i mesures de mobilitat geogràfica pels treballadors del sector públic; contrareforma de la Llei d'Estrangeria per facilitar la sobreexplotació d'una mà d'obra immigrant indefensa; continuïtat del seu pla de privatitzacions amb Renfe i Correus... Els treballadors duem anys de pèrdues salarials i en drets mentre els bancs i les grans empreses baten rècords de beneficis.

La reforma laboral és l'instrument indispensable perquè el capital prossegueixi l'acumulació, especialment quan el cycle expansiu mostra símptomes d'esgotament i mantenir la taxa de guany exigeix intensificar l'explotació del treball, en un context europeu en què el dèbil imperialisme espanyol es veu a més apressat per la creixent competència que es deriva de l'ampliació de la UE cap a l'Est i per la crisi de les seves inversions imperialistes a Amèrica Llatina, particularment a Argentina.

La patronal sap que juga en camp propi i que el seu govern acabarà imposant la reforma laboral per llei si els sindicats no cedeixen. Amb aquesta relació de forces la negociació és un cul de sac que només pot concloure amb nous retrocessos pels treballadors en els punts decisius. A allò més que han convocat les burocràcies dirigents de CCOO i UGT per pressionar han estat tímides mobilitzacions parcials com les manifestacions

del 13-D, desvinculades de la vaga dels treballadors de l'àrea pública -una vaga que va arribar tard, que fou mal preparada i pitjor convocada-

Amb aquesta línia d'acció, els sindicats ja van deixar passar sense mobilització o amb mobilitzacions parcials i eficaces atacs de l'envergadura de la privatització de la gestió de les baixes, primer, i sobre tot la contrareforma de la Llei d'Estrangeria, que situa una franja dels treballadors de l'Estat Espanyol en unes condicions de sobreexplotació tals que contribueixin l'abaratiment generalitzat del conjunt de la mà d'obra, així com els pressupostos de l'Estat, amb els quals el govern a través d'una previsió d'inflació escandalosament baixa intenta imposar noves pèrdues salarials al conjunt dels treballadors a través de l'SMI i el salari dels treballadors públics, que són la referència principal per la negociació col·lectiva dels diversos convenis.

Com a conseqüència d'aquesta política de desmobilització i pacte, patronal i govern s'han anat enfortint, alhora que creix el descreït d'uns sindicats que no són vistos per àmplies capes de treballadors com un instrument útil per als seus interessos.

Els sindicats estan entrant en la fase decisiva del *diàleg social* amb la mateixa disposició que va dur-los a la signatura el 97. Només quan els dirigents sindicals van assegurar que estaven decidits a arribar a acords, el govern i la patronal van signar l'Acord de Formació Contínua indispensable

per al seu finançament. Des d'aleshores les negociacions sembla que avancen cap a l'acord, amb una desinformació absoluta als afiliats i als treballadors sobre què s'està negociant, encara que ha transcendit als mitjans de comunicació que l'acord està a prop en els punts principals: generalització de l'acomiadament pactat el 97, flexibilització del contracte a temps parcial, més bonificacions fiscals a la Seguretat Social per als empresaris... a canvi de petites concessions en la contractació eventual. I a l'horitzó, després del previsible pacte, ja es dibuixa una modificació pactada de la negociació col·lectiva, fent noves passes cap a l'eliminació de l'anomenada ultraactivitat dels convenis, una vella aspiració de la patronal, interessada en suprimir la retroactivitat dels drets i garanties que els treballadors puguin anar conquerint en la negociació col·lectiva.

Ben al contrari de la línia que estan seguint les direccions de CCOO i UGT, un plantejament d'acord amb els interessos de classe hauria d'haver partit d'una plataforma pública de reivindicacions contra la precarietat laboral i per avenços en drets i garanties, amb mesures com

il·legalitzar les ETT's i acabar amb la subcontractació, suprimir els contractes en precari i ampliar les garanties contra els acomiadaments, una llei de 35 hores sense reducció salarial, millores salarials i clàusula de revisió per tots els treballadors,... recolzant-se en un pla de mobilitzacions massiu, sostingut i preparat a fons amb la participació dels treballadors, única forma de canviar la correlació de forces perquè sigui possible avançar en les

reivindicacions. (...)

Només la vaga general pot impedir la nova contrareforma laboral

Les lluites dels treballadors francesos d'aquests anys, com en el seu dia la vaga general del 14-D, demostren que és possible impedir nous retrocessos, atacar la precarietat laboral i avançar en drets i garanties. Però la primera condició per tot això és posar fi a la política de pau social imposada per les direccions dels sindicats en aquests darrers anys. Per l'envergadura del nou atac que patronal i govern preparen la resposta no pot consistir en mobilitzacions parcials, aïllades i mal preparades, mentre se segueix lligat a la mesa de negociació (...)

La tasca per als moviments interns d'oposició sindical i les organitzacions contràries a un altre pacte, així com per als activistes fermament compromesos amb els interessos de la seva classe, és treballar perquè des de les assemblees de centre de treball, seccions sindicals, comitès d'empresa i òrgans de direcció s'exigeixi a les direccions de CCOO i UGT la retirada de les meses de negociació i la convocatòria d'una vaga general unitària, preparada a consciència, contra la nova contrareforma laboral que patronal i govern, amb la seva complicitat, volen imposar-nos.

Teo Navarro
Opción por el Socialismo

La lluita d'una opinió crítica a CCOO-Girona

La lluita sindical té per davant fer front l'aprovació i l'aplicació d'una nova reforma laboral on la patronal pretén aconseguir un major abaratiment de l'acomiadament i una rebaixa generalitzada de la quota patronal a la seguretat social. Mentres la política de la direcció de CCOO és la de signar acords com el III Acord de Formació o la de continuar amb la timidesa i la sectorialització de les lluites, a manca d'una plataforma pública de reivindicacions amb un pla de mobilitzacions que faci participar a tots/totes els treballadors cap a una vaga general i que exigeixi la retirada de les meses negociadores.

Des de Girona, la llista alternativa presentada al III Congrés de CCOO (veure LI nº 12), hem anat demanant que s'acabés amb la política de desmobilització que s'ha seguit fins ara. Però la política de la direcció del sindicat ha continuat pel mateix

camí, a la vegada que pren mesures contra qualsevol oposició o crítica. A Girona, companyes i companys que vam impulsar aquella llista alternativa, ens hem seguit oposant a mesures com:

- l'expulsió de 5 companys de Musersa de Girona per la seva

discrepància amb la direcció de la Federació d'Activitats Diverses i del Sindicat. Aquests companys després de la decisió de la direcció i els seus òrgans de no retirar les sancions, han decidit marxar de CCOO, amb un nombre important d'afiliats, per integrar-se a la CGT.

- les posicions que ha pres CCOO en moments puntuals i generals sobre la lluita dels immigrants i contra la llei d'estrangeria, com el fet de no impulsar a les bases del sindicat a mobilitzar-se o la d'expressar la seva disconformitat en punts on es dona suport a la lluita i a les reivindicacions dels companys en vaga de fam a Barcelona i d'altres ciutats de l'estat o la de demanar a les administracions públiques que es regularitzi l'entrada al país dels treballadors immigrants. Tan sols prendre l'exemple de Figueres a on CCOO va participar a la manifestació amb el lema "No a la llei d'estrangeria, papers per a tothom" sense diferenciar-se dels eixos del manifest de la plataforma unitària.

- la dinàmica d'exclusió de propostes en els òrgans democràtics del sindicat.

És per tot això que lluny d'anar-se resolent les diferències que vam debatre en el III Congrés, aquestes diferències s'han consolidat per la qual cosa es fa més necessari agrupar sectors que articulin i expressin una opinió crítica des de la base sindical a les comarques gironines.

Miquel- CCOO-Girona

Telemàrketing

Seguim defensant un conveni digne!

La negociació del IIº Conveni Estatal de Telemàrketing continua. Durant un any la plataforma del conveni que presentem des de CCOO ha estat discutida pels delegats de tot l'Estat. Aquest any ha servit per organitzar-nos a nivell estatal, per poder portar des dels comitès i seccions sindicals la discussió del conveni. Amb un objectiu: que els treballadors fessin seva **la necessitat i la possibilitat** de canviar la nostra realitat laboral. També hi ha hagut debilitats: no hem estat capaços d'elaborar una plataforma conjunta amb la resta de forces sindicals presents al sector: CCOO, UGT, CGT, ELA i LAB. Així ens presentem davant d'aquesta negociació amb «la part social» dividida, amb plataformes que van des d'un 10% d'increment salarial per any de conveni des de CCOO, fins al quasi 60% que demana CGT (per prendre un botó de mostra). Tot i així hi ha una realitat que ens unifica: la necessitat de canviar aquest conveni.

Ens enfrontem amb dos reptes fonamentals, que seran la garantia o no que cada treballador d'aquest sector «emergent» (en què actua la precarietat salarial i de condicions laborals) faci seva la defensa d'aquest conveni: la unitat sindical i el seguiment i ratificació, per part de tots els treballadors del sector, d'aquest conveni. Aquestes seran les claus d'un triomf o una derrota del sector davant de la negociació del IIº Conveni.

És possible?

La vaga de Catsa (dues aturades puntuals d'una hora, el dia 24 de novembre i 1 de desembre) va partir sempre de dos eixos: la unitat sindical, la unitat d'acció d'UGT i CCOO presents a la empresa, i la participació del 95% dels treballadors a les aturades van ser la clau. No van aconseguir-se el 100% de les reivindicacions, però va ser un pas important: l'eliminació del pagament per hores, l'eliminació de la contractació verbal i la cobertura del 100% de les baixes per Incapacitat Laboral per a tots els treballadors. Es va demostrar que la nostra força és la nostra unitat.

És possible si continuem treballant en aquest sentit.

Mara. CCOO-Madrid

2 de març de 2001

Vaga general de la Construcció!!

El propassat divendres 2 de març del 2001, a les 7'00 hores del matí ens trobàvem alguns companys i companyes tant de l'organització, com de delegats i delegades de les empreses del ram, a la seu del sindicat CCOO de Girona. L'objectiu era organitzar el piquet informatiu per tota la ciutat. La vaga general de la construcció, convocada pels dos sindicats majoritaris al sector, CCOO i UGT, es vertebrava en quatre punts bàsics més una conclusió final:

- Per una feina estable, de qualitat i amb drets.
- Per la regulació de la subcontractació.
- Per la reducció de l'edat de la jubilació.
- Per una major i millor inspecció laboral.

PROU D'ACCIDENTS!

En una primera ronda de visites als centres de treball més importants de la ciutat, vam veure que la vaga era força secundada (97 %), amb algunes excepcions d'obres petites i capitanejades per autònoms o contractistes, que la seva primera intenció, si no eren alertats pels piquets, era la de treballar.

Previ a aquest dia de vaga els companys i companyes del sindicat intercomarcal de la Construcció fusta i suro de CCOO de les comarques gironines ja havien sortit diversos dies, i per grups de 2 persones, i de vegades sols, a repartir i explicar en els centres de treball els motius d'aquesta convocatòria de vaga.

La impressió que traïem és positiva, els treballadors i treballadores de la construcció són conscients de la greu situació que viuen en el sector, fruit de la temporalitat i la precarietat en els centres de treball. És un ram que és líder en accidents de treball per la manca de mesures de seguretat, incompliment sistemàtic de la llei de Prevenció i riscos laborals, per un egoisme empresarial en no invertir en seguretat i protecció dels treballadors.

Un altre tema que preocupa és la SUBCONTRACTACIÓ, que a la vegada tornen a subcontractar i així fins arribar al punt que a un peó o paleta d'una obra una mica grossa, li preguntes per a qui treballa i la resposta és: "Para Paco", l'últim contractista pringat de la cadena. Però les grans constructores (ACS, FERROVIAL, FOMENTO, DRAGADOS, ...) cada vegada es fan més riques gràcies al seu "invent".

En aquesta mateixa línia, és una feina mal pagada i en nòmina només apareix el mínim establert, amb les conseqüències que té a l'hora d'anar a l'atur, quan s'està de baixa o la jubilació. Jubilació que essent una feina tan dura (tant o més que la mineria), continua essent als 65 anys, amb una base reguladora que amb prou feines ronda les 160.000 pts.

Només feia un any, el febrer del 2000, vàrem participar en una altra vaga general del sector convocades per CCOO i UGT, però a més recolzades amb més de 600.000 firmes de treballadors i treballadores que a tra-

vés de la Iniciativa Legislativa Popular, es va portar al Parlament per regular a Subcontractació i Precarietat laboral en el sector de la construcció. La resposta del govern i dels seus empresaris ha estat la d'ignorar aquestes preocupacions i fer servir la seva prepotent majoria absoluta, per impedir la llei que reguli el sector.

Tots sabíem que això podia passar amb un PP (dretes de tota la vida) governant aquest país, i governant per a ells, els rics i els empresaris, però nosaltres també sabem que continuarem lluitant pels nostres drets, per les nostres feines, la nostra dignitat i la nostra vida.

Ara cal exigir a les direccions sindicals la vaga general ja!! Fins la victòria!!!

Alfons- Girona

Treballadors públics.

Govern: paga ja als treballadors i treballadores!

El mes de gener del 2001 ha estat el pitjor de tots els que ha governat Aznar. A les crisis de la Llei d'Estrangeria, de les vaques boges, dels càncers per l'urani empobrit, s'ha sumat la sentència per la qual s'anula la congelació salarial de 1997 als treballadors i treballadores públics i es reconeix el nostre dret a la

negociació col·lectiva.

S'ha fet públic que pagar aquests endarraments als 2,2 milions d'empleats públics significarà prop d'un bilió de pessetes. I el govern ha intentat parar el cop tirant pilotes fora, primer negant que afecti a tots els col·lectius, després afirmant que si s'aplica s'hauran de pujar els impostos (deu referir-se a les rendes altes a les quals se'ls van rebaixar a l'última reforma fiscal), i més tard fent un recurs davant el Tribunal Suprem, tot un laberint jurídic d'incert resultat i que no acaba - si l'accepten- abans de 2 anys, segurament ja a la propera legislatura.

Els sindicats majoritaris s'estan comportant més

(segueix pàg. 14 i 15)

SINDICAL

Amb les lluites dels

Al llarg del mes de febrer, desenes de milers de persones s'han manifestat a les ciutats de Barcelona, Madrid, València i d'altres, en solidaritat amb els immigrants i contra la llei d'Estrangeria del PP. És evident que el detonant d'aquestes manifestacions no ha estat l'oposició al govern de partits i sindicats, sinó els moviments que els propis immigrants han protagonitzat aquests dies, i entre ells, dos: el de Lorca després de l'accident que provocà la mort de 13 treballadors, i la vaga de fam iniciada a Barcelona per centenars d'immigrants majoritàriament de Paquistán, Índia i Bangladesh davant l'inici de l'aplicació de la nova Llei.

El cas és que el Govern s'ha trobat -el primer dia de l'aplicació de la llei- com els immigrants al quals se'ls negava el dret de reunió, manifestació, sindicació, ... -en massa- es reuneixen, es manifesten i s'afilien als sindicats. La reacció dels treballadors immigrants -com a mínim inicialment- ha aconseguit aturar les mesures que es preveien amb l'entrada de la nova Llei de detencions i expulsions. Això perquè ha estat una lluita que aconseguit reunir moltes voluntats, voluntats que han començat a colpejar les institucions i partits parlamentaris de la seva somnolència a la que ens tenen acostumats els darrers anys, fins provocar pronunciaments contra la Llei, resolucions, amenaces de recursos d'inconstitucionalitat... No obstant això la recerca de l'acord entre PP i PSOE fa témer el pitjor, després de l'experiència amb el Pacte Antiterrorista.

La importància d'aquesta lluita transcendeix de la situació dels immigrants i es pot convertir en la primera gran desfeta del PP en el Govern, trencant -esperem que només puntualment- un panorama marcat per la desmobilització i després de quatre còmodes anys de govern i de la majoria absoluta que avui gaudeix al Parlament. La lluita actual pot fer retornar als conjunt de treballadors i joves la confiança en que amb lluita es poden aconseguir reivindicacions i ajudar a obrir un nou període de mobilitzacions.

Com expressava Mayor Oreja al deixar el seu lloc com a ministre d'interior, el govern te encara per davant "aconseguir que el poble espanyol entengui el problema de l'immigració com el veu el PP": és a dir, fins ara l'immigració és un problema obert en que la lluita al carrer impedeix concretar la política que el govern voldria.

Manifestació a Figueres.

No a la llei d'estrangeria! Legalització per a tots els immigrants!!

Més de 800 persones van participar a la manifestació de Figueres el dissabte 10 de febrer, contra la Llei d'Estrangeria convocada pels sindicats (CCOO, UGT i CNT), associacions d'immigrants, i organitzacions polítiques i socials de l'Alt Empordà.

Amb crits de "Fora la Llei d'Estrangeria", i "Papers per a tothom" la manifestació va concloure a la plaça de l'Ajuntament denunciant l'explotació dels treballadors immigrants per part dels imperialismes i la criminalització que suposa aquesta llei. També es va fer una crida a continuar les mobilitzacions i a donar suport a la lluita que s'ha emprès a Barcelona i a altres indrets de l'Estat espanyol. A l'Alt Empordà hi ha més d'un miler de treballadors immigrants sense papers

LI va ser-hi present darrera de la pancarta de la Comissió per l'aclariment de la mort de Mohamed el Azizi i la de la Plataforma Antifeixista.

A Girona la Plataforma Antifeixista, on LI hi participa, ha repartit un manifest demanant tota la solidaritat amb els/les immigrants en lluita, el rebuig a la Llei d'Estrangeria, papers per a tothom i cap expulsió, cap represàlia a les accions d'insubmissió a la llei. A més s'està preparant tot un seguit d'accions a la ciutat que també es fan extensives a d'altres col·lectius i organitzacions, com l'assemblea de la Plataforma d'entitats on hi estan els sindicats i les ONG.

Jordi .Girona

Barcelona

Papers per tothom!!

El 4 de febrer varem ser 40.000 persones les convocades per més de 60 organitzacions de la Plataforma de suport a la lluita dels immigrants. Fins i tot la Plataforma Cívica -CCOO, UGT, SOS Racisme... que fins l'últim moment es resistia a convocar, va haver-ho de fer per la resposta social solidària que tenia la vaga de fam. Però aquesta havia acabat aquella nit després dels acords signats amb el Síndic de Greuges, i seguia la desició de lluita dels immigrants, ara convertida en tancades.

En recolzament a aquesta lluita, el 10 es va convocar una concentració a la Plaça Catalunya. Unes 4.000 perso-

immigrants!!

nes ens vam trobar allà i vam anar en manifestació fins a la Plaça de la Catedral. Els representants de les diferents comunitats es van dirigir als manifestants demanant recolzament i solidaritat per enfrontar la lluita i la negociació que en aquest moment s'està portant a terme amb la Delegació del Govern.

Una setmana després, i coincidint amb la convocatòria de la coordinadora estatal reunida a Barcelona el 10 i 11, de realitzar mobilitzacions a les diferents ciutats, el diumenge 18 es va realitzar una "sentada" a la Pça Sant Jaume. I, caldrà seguir.

Corresponsal

Assemblea de dones immigrants

Les dones immigrants tancades a l'Església de Sant Pau a Barcelona van fer la seva primera assemblea el diumenge 11 de febrer. Vam arribar a ser unes 60 dones. Van decidir tancar-se per superar la invisibilitat de la lluita de les dones als tancaments d'immigrants. Hi havia dones argentines, de la República Dominicana, peruanes, del Marroc i equatorianes.

L'assemblea va elaborar les reivindicacions en un document base, entre elles:

- permís de treball
- papers en cas de separació de la parella perquè no hi hagi deportació de la dona.
- que la violació sigui motiu per tenir l'estatut d'asil polític.
- altres formes de violències sexuals: dones immigrants violades que no ho poden denunciar per no tenir papers.
- dret a la criança (per poder reclamar al fill hi ha unes condicions d'haver treballat un - any i de tenir un contracte per un altre any).
- reclamació dels fills quan hi hagi separació.
- reducció del temps entre el pre-contracte i el contracte de 6 mesos a menys.
- protecció a la infantesa: a Ceuta i Melilla s'enduen nenes de 7 a 12 anys per fer treball domèstic.

- protecció contra l'explotació laboral, possibilitat de poder denunciar-la, sigui quin sigui el seu país d'origen.
- igualtat jurídica amb les dones autòctones.
- que a les treballadores sexuals que no tinguin permís de treball (ja que són autònomes) se'ls doni permís de residència.
- el mateix pot passar en el treball domèstic i a domicili, per la dificultat o inexistència de contractes.
- dret a la sanitat
- dret a l'educació i formació públiques.

Es decideix participar en totes les lluites que el moviment generi, i que una representant escollida a l'assemblea formi part de la comissió negociadora.

També es va informar que Delegació del Govern porta més d'un any sense tramitar papers per reagrupar famílies immigrants.

Esperem que aquesta iniciativa, tan necessària per aglutinar dones a la lluita, vagi creixent en participants.

Pilar Rubio

Solidaritat internacional

Entre les mostres de solidaritat amb que van comptar els immigrants tancats a les esglésies de Barcelona, volem destacar la rebuda dels dirigents sindicals del metall i el transport russos, així com les de destacats lluitadors llatinoamericans de les diferents seccions de la nostra organització internacional, la LIT-CI

La biotecnologia al servei de les multinacionals

Transgènics naturals, encreuament i enginyeria genètica

La formació d'organismes transgènics no és un fenomen nou sinó que de forma natural s'ha produït sempre al llarg de l'**evolució**. Podem dir que l'evolució biològica es basa en la interacció d'un mecanisme de creació de diversitats amb un altre de filtre i selecció. Des de fa milers d'anys els humans han interferit en l'entorn a l'emprar de manera artificial les tècniques d'**encreuament** i de selecció per tal d'obtenir noves plantes que permetessin donar resposta a les seves necessitats.

En les últimes dècades la recerca en el camp de la genètica ens ha permès, a partir de la manipulació del material genètic, intervenir en la creació de noves espècies. Un pas més en la recerca genètica ha permès la modificació del material genètic de les cèl·lules reproductores d'ésser superiors amb l'obtenció d'organismes genèticament modificats (OGM) o transgènics (animals i plantes) amb noves característiques.

Si bé és cert que la formació d'organismes transgènics, a partir de l'encreuament, no és nova, la gran diferència és que ara podem dur a terme modificacions a la carta i mesclar gens d'espècies tant diferenciades que a la natura mai s'hauria pogut produir –per exemple: tomàquet amb gens de peix per a resistir millor el pas del temps–.

La biotecnologia al servei de qui i de què?

Les noves tècniques s'han aplicat des de fa anys en l'obtenció de microorganismes (virus, bacteris i fongs) genèticament modificats (OGM) que han permès la producció per síntesi de productes importants per a la indústria, com ara els enzims necessaris en processos com l'elaboració del pa, en la viticultura, en la fabricació de formatges, o en l'obtenció d'aminoàcids com a complements nutritius. Actualment importants medicaments, com la insulina o l'hormona del creixement o vacunes com la de l'hepatitis B, s'obtenen a partir de bacteris transgènics.

Així mateix les noves tècniques poden contribuir, igual que en el seu moment ho van fer les tècniques d'encreuament i selecció, a l'obtenció de noves llavors millorades i no haurien de representar necessàriament un perill i una greu alteració al medi, sempre que les modificacions anessin en la línia d'aconseguir augmentar la seva productivitat augmentant la quantitat en substàncies nutritives a partir de gens d'espècies més millorades, amb la finalitat d'aproximar-se a l'esquema de la selecció natural per tal de mantenir la seva diversitat i/o aconseguir espècies resistents a la sequera o que poguessin viure en condicions adverses i això permetés el cultiu de terres actualment ermes o marginals.

Ara bé, encara que la biotecnologia possibilitaria impulsar la biodiversitat i una millor adaptació de

varietats autòctones, la recerca en aquest camp en les últimes dècades ha anat en sentit contrari ja que la comercialització en grans quantitats, a tot el mercat mundial, d'un nombre reduït de varietat permet augmentar els beneficis econòmics de les grans companyies que dominen el sector –des de la recerca a la comercialització– i consolidar el seu domini.

Així trobem que les noves llavors transgèniques no són més que el resultat d'intentar resoldre els problemes que el model agrícola ha generat, model potentat per aquestes companyies i que s'ha implantat de forma majoritària a nivell mundial. Aquest està basat en l'especialització de grans zones del planeta al monocultiu d'una sola espècie –blat, blat de moro, cotó, tabac...– que utilitza llavors, generalment híbrides, d'alt rendiment les quals tenen una dependència total als adobs i als fitosanitaris i la necessitat d'eliminar les herbes, mitjançant herbicides, per poder facilitar la seva recollida mecanitzada. A més, aquestes plantacions són particularment vulnerables a l'acció de plagues –ja que aquestes són molt específiques per cada tipus de varietat– que troben un camp extens on actuar amb l'amenaça d'importants pèrdues econòmiques, la prevenció de les mateixes fa que s'utilitzin importants quantitats de pesticides i fungicides. El tipus de modificacions

genètiques dels actuals OGM es caracteritzen per la síntesi de noves substàncies inexistents en la planta original i que li donen característiques de resistència i de defensa contra les plagues. Així el 90% de les varietats comercialitzades són plantes resistents als fongs, bacteris, virus i/o insectes, i amb la nova soja transgènica de la Monsanto l'agricultor pot llançar tres vegades més herbicida i arrasar amb tot menys amb la soja.

Així doncs, la realitat concreta desmenteix la propaganda que pretén fer-nos creure que l'actual desenvolupament de transgènics és imprescindible si es vol erradicar la gana al món. Tot el contrari, els més de 800 milions de persones desnodrides ho són per la seva manca de recursos econòmics per aconseguir el menjar i no per l'escassetat d'aquest a nivell global i, a més, no poden accedir als possibles beneficis dels nous descobriments. Generalment els països menys desenvolupats es veuen obligats, per la política dictada des del FMI i el BM (per a pagar el deute), a emprar o vendre les millors terres a monocultius destinats a l'exportació.

A més el seu màrqueting ens vol fer creure en la seva innocuïtat, però l'alliberament al medi de substàncies noves i/o estranyes pot tenir greus conseqüències en el propi entorn i en la salut. Així, la introducció en la dieta, ja sigui en la humana o en la del bestiar, d'aquestes noves substàncies requereix una important recerca dels seus efectes a curt, mig i llarg termini no només directa sinó també lligada a la cadena alimentària

El resultat és una **major dependència** de les grans companyies, **la pèrdua constant de moltes de les varietats autòctones d'espècies agrícoles, la destrucció de grans extensions de selva tropical per a convertir-la en monocultius de plantes tropicals** destinades a l'exportació, la presència de **plantes productores de substàncies noves, l'augment de la contaminació del sòl que porta a una disminució constant de la fertilitat de les terres de cultiu fins a la seva desertització**.

La globalització també a l'agro-alimentació.

El fenomen de la globalització no s'atura a les portes d'un bé bàsic i necessari per a la subsistència de tota la població com són els aliments. Així doncs, veiem com el capitalisme, portat a les seves últimes conseqüències, ha convertit els aliments en un preuat bé de consum a l'abast només de qui el pot adquirir. Conseqüentment el què, com i quan es produeix ve ara determinat pels mateixos paràmetres que els de qualsevol altre bé i com a tal està sotmès a les mateixes lleis del mercat que regulen la seva producció i la seva lliure circulació.

És en aquest context que hem d'analitzar la recerca en el camp de l'alimentació –tant l'agricultura com la ramaderia- que en aquest moment s'està desenvolupant. És important destacar que:

- Uns quants ho controlen quasi tot.

Domini del mercat per part de poques CTNs (Companyies Transnacionals) el que comporta el monopoli quasi total del sector si bé sota un discurs,

clarament neoliberal, en el que defensa la llibertat de l'agricultor d'utilitzar o no els seus productes, la qual cosa no deixa de ser una pura fal·làcia com ho demostren les dades. Així trobem que les cinc principals indústries agroalimentàries (AstraZeneca, Dupont, Monsanto, Novartis, Aventis) dominen el 60% del mercat dels pesticides, el 23% del mercat de les llavors i el 100% del mercat de les llavors transgèniques (veure quadre).

La pressió d'aquestes companyies ha

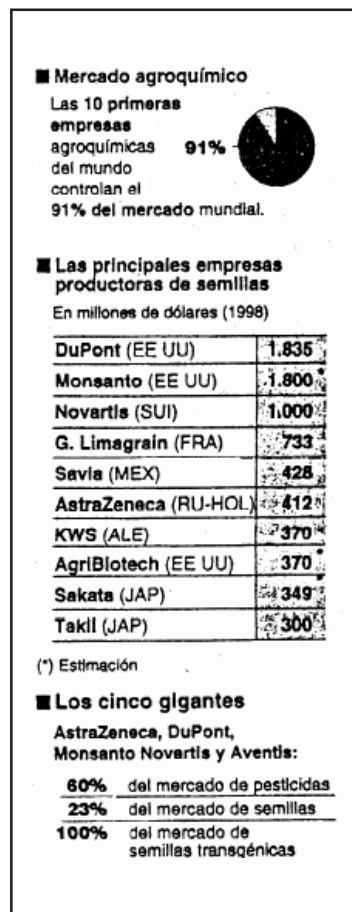
aconseguit que fins ara Estats Units, que controla el 90 % del mercat, s'oposi a la signatura d'un protocol regulador d'aquests productes d'acord amb Conveni sobre Biodiversitat aprovat a la Cimera de Rio

A més, aquestes CTNs són les principals responsables de l'apropiació i privatització de la matèria viva. Apropiació indiscriminada de la natura que passa a ser un bé comercial susceptible de produir un benefici. Les grans empreses del sector i les institucions dels països rics s'estan apropiant de moltes plantes subtropicals i/o varietats de llavors, obtingudes després d'anys d'encreuament i selecció, que fins ara eren considerades un bé comú per a la humanitat i que des d'ara estan protegides per patents i són propietat privada. Aquesta apropiació arriba al seu màxim exponent quan es tracta d'organismes transgènics que han estat modificats en laboratoris ja que, inclús les normatives més estrictes que no permeten patentar la matèria viva, sí que permeten patentar les innovacions com ara un codi genètic modificat. La protecció de patents i els drets de propietat intel·lectual recolzats pel GATT, impedeix als agricultors a replantar, compartir i emmagatzemar les seves llavors.

- La privatització de la investigació .

Que es dona amb la privatització directa de laboratoris públics o amb a través de convenis de col·laboració.

Un exemple del primer es dona en aquest moment a França amb el projecte "Génoplante" signat INRA (l'Institut Nacional per la Recerca Agrònoma) juntament amb altres organismes públics com són el

CNRS (Centre Nacional de Recerca Científica), Cirad (Centre de Cooperació Internacional en Recerca Agrònoma pel Desenvolupament), l'IRD (Institut de Recerca pel Desenvolupament) juntament amb les empreses privades Biogemma, Rhône-Poulenc Santé i Bioplante. Aquest projecte té un doble objectiu: desenvolupar un nou camp d'investigació dels éssers vius i permetre "el desenvolupament, la defensa i la valorització d'una forta propietat industrial".

La manca de recursos econòmics de les Universitats i centres públics de recerca per portar a terme moltes investigacions té com a conseqüència l'alarmant increment dels convenis de col·laboració amb les grans empreses privades. Això determina que s'imposin aquelles línies de recerca vinculades a les seves demandes, el que representa la subordinació de la recerca pública als interessos de la indústria.

Cap a una agricultura sostenible

El problema de fons dels nous transgènics no són les possibilitats que permeten les noves tècniques sinó la finalitat i al servei de qui estan. En aquesta època de desenvolupament del capitalisme, en la qual el motor econòmic no és altre que el benefici patronal, no només estan amenaçades de supervivència centenars de milions de persones a tot el món, sinó que també està amenaçat l'equilibri ecològic necessari per a la conservació del nostre planeta. Una agricultura sostenible i el dret a la vida són incompatibles

amb el capitalisme. No obstant no podem esperar a que aquest sistema econòmic sigui enderrocat per enfrontar algunes de les principals repercussions que comporten la nova agricultura globalitzada i la biotecnologia al seu servei. És per això que avancem algunes reivindicacions urgents per tal de retornar el control de l'agricultura a qui conrea la terra i no les grans companyies :

- **Exigir la derogació de les lleis que permeten l'apropiació i privatització de la matèria viva. Eliminació de les més de 150.000 patents existents sobre material genètic.**

- **Exigir el control públic i al servei de tothom dels actuals banc de llavors, fruit de l'espoliació i que actualment pertanyen a les grans companyies.**

- **Enfrontar els plans que –com la LRU o ara l'informe Bricall- pretenen subordinar les investigacions a les universitats als interessos de les empreses privades. Per una investigació pública dirigida cap a cultius i tècniques agrícoles alternatives i sostenibles.**

- **No al pagament del deute ni als plans del FMI. No a les privatitzacions ni venda a les grans companyies de grans extensions de terres per a monocultius destinats a l'exportació. La terra ha de ser per al treballador i per assegurar la seva subsistència.**

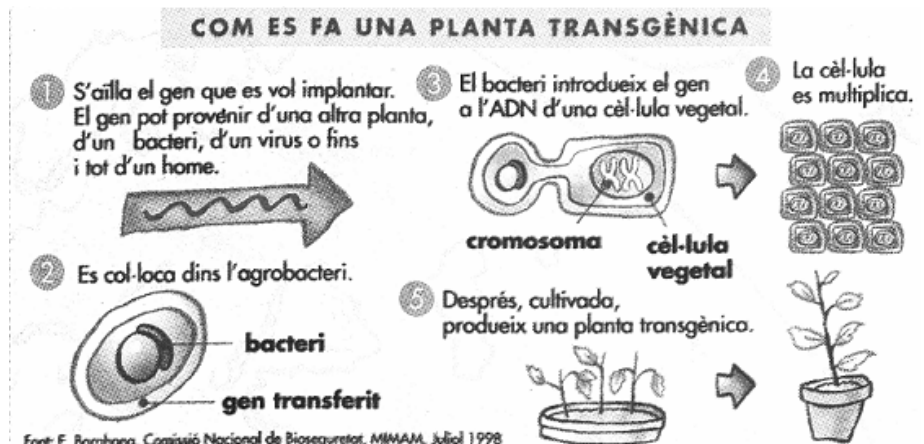
Anna Morelló

Els organismes transgènics i la seva formació

Un organisme transgènic, ja sigui una planta o un pollastre, és aquell en el qual s'ha produït una modificació en el seu genoma original amb la incorporació de gens d'altres espècies i/o varietats per tal de canviar les seves qualitats originals.

El genoma és el conjunt de cromosomes formats per llargues cadenes d'ADN (àcid desoxiribonucleic). Cada part d'aquesta cadena a la que anomenem gen té la informació necessària per a la síntesi de cadascuna de les substàncies (proteïnes, sucres, lípids, vitamines...) necessàries per la formació i el funcionament de qualsevol ésser viu. En la reproducció cel·lular es reproduceix igualment el material genètic.

Des del 1983 es coneixen i s'utilitzen les tècniques que fan possible introduir un gen estrany a la cadena d'ADN que forma els cromosomes del nucli d'un microorganisme (bacteris, fongs).

Llei antiterrorista

ORGANITZEM LA RESPOSTA A L'OFENSIVA REPRESSIVA

Com a resposta a l'onada de detencions arrel de la desarticulació de l'escamot d'ETA a Barcelona s'ha endegat una campanya contra la llei antiterrorista, campanya que des de LI hem recolzat. Reproduïm la nostra declaració:

Amb la reforma del Codi Penal, la nova Llei del Menor, la Contrareforma de la Llei d'Estrangeria i les mesures excepcionals vinculades a la legislació antiterrorista, el govern del PP està aplicant una ofensiva repressiva que endureix el caràcter policial de l'estat espanyol i posa en qüestió el respecte a drets individuals i col·lectius bàsics.

Es tracta d'un procés general que s'està donant arreu del món: la "globalització" ha suposat un agreujament de les desigualtats, de manera que els estats –mancats d'altres instruments de tipus econòmic per reduir les tensions socials- han endurit els seus mecanismes repressius. En el cas espanyol això apareix lligat a l'herència del Franquisme que, a causa de la inexistència d'una ruptura durant la Transició, segueix molt present tant en la forma de l'estat espanyol com en els seus aparells judicials i policials.

El centre de la política repressiva del PP-com abans amb el PSOE- és Euskadi. L'exigència del dret a l'autodeterminació topa directament contra els fonaments de l'Estat, i l'únic que el govern està disposat a aplicar és la repressió. Amb el suport del PSOE, Aznar situa Mayor Oreja com a candidat al govern basc amb l'objectiu clar de polaritzar al màxim les eleccions, i –ignorant la qüestió de fons: el dret d'un poble a decidir en quin marc polític vol viure- deixa ben clar que el problema basc només té una solució policial. En aquest marc, la política d'ETA juga un paper nefast, perquè els atemptats només serveixen per posar l'opinió pública del costat del govern i generar un fort aïllament sobre el poble basc i els qui el recolzem, creant un ambient favorable a la repressió i limitant les forces per donar-hi resposta. La força real per imposar a l'estat monàrquic el dret a l'autodeterminació ha de sorgir d'impulsar la solidaritat dels treballadors i la resta de pobles de l'estat.

Però la repressió no s'aplica només sobre Euskadi, sinó que s'extén als moviments socials que d'alguna manera qüestionen l'estat de coses. Hi ha una voluntat clara de criminalitzar i aïllar la dissidència i això s'ha traduït en desallotjaments, dissolució policial de manifestacions, detencions, multes i penes de presó... amb la prèvia criminalització per part de la premsa. L'ofensiva repressiva a Girona (desallotjament d'Els Químics, a les manis Antitaurines, denúncies per la protesta estudiantil a l'acte de la Ministra Birulés a la UdG, col·locació pels mossos d'un micròfon a La Proa, acusacions en els mitjans de vinculacions directes del moviment okupa amb ETA...) i l'onada de detencions a Barcelona el passat gener només n'han estat els últims exemples.

Davant d'això cal en primer lloc trencar l'aïllament que ens volen imposar i fer front al problema polític. Cal donar una resposta àmplia i organitzada cada cas: davant els judicis de Girona, els encausats del 12-O, l'empresonament de Zigor i Diego, la campanya per la llibertat de Benjamí Ramos i de tots els presos polítics. En aquest sentit, aquesta manifestació i l'organització de la plataforma que l'ha impulsada és un primer pas. Cal veure com aquest plataforma es consolida i s'amplia, exigint a les organitzacions polítiques i sindicals que es diuen dels treballadors i de l'esquerra un canvi en la seva política de suport al règim. La darrera lluita dels companys immigrants ens ha demostrat que és possible imposar aquest gir i organitzar una forta oposició als plans i les lleis del govern.

**DEFENSEM ELS DRETS I LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES
PEL DRET A L'AUTODETERMINACIÓ DELS POBLES
PROU DE REPRESSIÓ: FORA LA LLEI ANTITERRORISTA**

3 de març de 2001

LI

A la nostra Amiga i Companya Balbina

El diumenge 28 de gener va morir la nostra companya i simpatitzant Balbina Fernández.

Va morir en ser envestida per un cotxe, després d'haver baixat del seu per tal d'auxiliar un motorista que havia patit un accident.

La Balbi, com nosaltres li dèiem familiarment, va morir mostrant fins al darrer moment de la seva existència qui era i com era, va morir en circumstàncies tràgiques i ajudant una altra persona.

El mateix dia de la seva mort la premsa publicava una carta seva, en què denunciava les barbàries del capitalisme i el desastre a què aboquen les lleis d'estrangeria.

Dies després de la seva mort estaven previstes eleccions per a la renovació de junta del Col·legi d'Assistents Socials de Barcelona, al qual ella pertanyia. Ella encapçalava la candidatura i aquesta formava part d'una de les seves lluites quotidianes. Pensava que el col·legi havia de tenir una posició més compromesa amb els més desfavorits del sistema i, més enllà de les crítiques, havia decidit encapçalar aquesta lluita.

En el seu vessant més personal i íntim la recordarem com aquella personeta que intentava ajudar i recolzar tots aquells que tenia a prop: els veïns, els companys, les amigues i amics... i ella mateixa intentava créixer dia a dia.

Tindrem sempre moltes més coses per dir i elogiar de la Balbina, d'aquesta amiga nostra que va simpatitzar amb la nostra causa donant-nos el seu suport, formant part de les nostres candidatures i aportant-nos les seves idees.

Des d'aquí el nostre més emotiu i sincer homenatge i agraïment, per això i des de les nostres pàgines, com segur que a tu t'hagués agradat, reproduïm la nota de premsa que es publicava el mateix dia de la teva mort.

«El Partit al Govern de l'Estat torna a escometre contra els més dèbils quan aconsella als alcaldes no empadronar els immigrants sense papers. Que justifiqui, si pot, davant de l'opinió pública aquest nou atac a un col·lectiu que cada dia pateix amb més virulència les injustícies de la mai no citada economia submergida i altres desordres del sistema.

Com a persona i com a Assistent Social en exercici denuncio aquest intent d'impedir als immigrants empadronar-se, la qual cosa els donava dret a la sanitat i a alguns dels escassos recursos socials existents. La gent de peu volem poder mirar als ulls a tots aquells que conviuen honradament i bonament entre nosaltres.»

Balbina Fernández. «El País del diumenge 28/01/01»

Per tu, fragments d'un poeta de la lluita i la vida, Miguel Hernández

Yo quiero ser llorando el hortelano
de la tierra que estercolas,
compañero del alma, tan temprano.

Alimentando lluvias, caracolas
Y órganos mi dolor sin instrumento,
A las desalentadas amapolas

Daré tu corazón por alimento
Tanto dolor se agrupa en mi costado,
Que por doler me duele hasta el aliento

Quiero minar la tierra hasta encontrarte
y besarte la noble calavera
Y desamordazarte y regresarte.

Volverás a mi huerto y a mi higuera:
por los altos andamios de las flores
pajareará tu alma colmenera.

A las aladas almas de las rosas
del almendro de nata te requiero,
que tenemos que hablar de muchas cosas,
Compañera del alma, compañera.

Fins al Socialisme Sempre Companya!

(ve de la pàg. 7)

com si tinguessin una patata calenta a les mans, que no pas una oportunitat de lluita. La sentència porta data del 7 de novembre, i en canvi no es va conèixer abans de la vaga de desembre contra els pressupostos generals de l'Estat. Quan surt a la llum, el 23 de gener, es llencen a una carrera per capturar afiliacions, i desviant el descontent cap a les accions jurídiques individuals (que per altra part, no són viables en aquest moment). Convoquen una manifestació el 15 de febrer

(20.000 treballadors públics a Madrid, 5.000 a Barcelona i més a d'altres 26 ciutats), sense dedicar-hi l'esforç que es dedica a la campanya d'afiliació, i es treuen de la màniga una consigna a favor de que entri a les Corts l'esborrany de l'Estatut bàsic de la funció pública, que si el deixem passar significa la reforma laboral pels treballadors i treballadores públics.

**Mobilitzem-nos contra la congelació
i contra l'Estatut!**

Víctor Messeguer. Admon Pública. CGT

Lluita, Dona!

En els anys 80 es va iniciar el procés de globalització de l'economia, que en realitat va ser de globalització de la misèria. Les dones, juntament amb els joves i altres sectors oprimits, som les majors víctimes de l'atur. L'informe de la OIT de 1996 mostra que les dones ocupades, tant dels països pobres com dels països rics, treballem més hores que els homes i guanyem, de mitjana, un 25% menys, desenvolupant les mateixes funcions.

Com si no fos prou, la major inserció en el mercat de treball no ens ha lliurat de la responsabilitat de les tasques domèstiques. Segons les Nacions Unides, a la major part dels països del món, el temps dedicat per les dones a les feines no remunerades duplica el dedicat pels homes a aquestes tasques, presentant en alguns casos diferències molt superiors, com és el cas del Japó, on les dones dediquen 9 vegades més de temps que els homes al treball no remunerat. A l'estat espanyol, el govern de dreta del PP va signar amb els sindicats l'anterior reforma laboral amb un contracte a temps parcial, "ideal" per què la dona el pugui compaginar amb les seves tasques domèstiques. La manca de llars d'infants públiques, amb un horari ampli, fa que moltes dones que no podem prescindir del salari estem obligades a deixar els fills/filles sols a casa, o amb familiars o veïns. La dona treballadora i pobra, en tots els països del món, viu una situació de barbàrie. Com un dels sectors més explotats de la classe treballadora, pateix els efectes de la misèria i l'atur i en molts casos es veu forçada a emigrar. En arribar a països com l'estat espanyol, la dona immigrada pateix doblement la marginalitat i la sobreexplotació, imposades a l'empara de la Llei d'Estrangeria.

Davant d'aquest quadre aterridor, afirmar que la situació de la dona està millor és mentida. Tampoc

es pot dir que amb els avenços de la tecnologia mèdica, la dona tingui major control sobre

la maternitat, doncs aquests no són accessibles a totes les dones treballadores. Per la majoria de nosaltres la realitat és la prohibició de l'avortament, la manca d'anticonceptius i la manca d'atenció mèdica bàsica.

Però les lluites de les dones continuen. Encara que no tinguin la força que varen abastar a les dècades dels 60 i 70, van adquirint major força. Les dones som ja de mitjana, el 37% afiliats als sindicats a EUA, el 39% a Canadà, el 51% a Suècia i el 30% a Àfrica. Ens estem mobilitzant per tot el món, com succeeix amb les obreres del sector de la confecció dels EUA i de l'estat espanyol, les obreres de les empreses de cosmètics mexicanes, les mestres, professores i infermeres de quasi tots els països. Com a treballadores, les dones ens mobilitzem exigint el respecte als nostres drets i lluitant contra l'explotació.

Les dones estem ja parlant que la pobresa i la violència no són assumptes separats, que la pobresa és violència i que la majoria de les dones estem atrapades en situacions i relacions en què hi ha amenaça de violència contra nosaltres i els nostres fills/filles per causa de la nostra pobresa. L'amenaça de la violència també ens fa més difícil reclamar els nostres drets de sous, subsidis, allotjaments i altres recursos, mantenint-nos pobres i dependents dels homes.

**A IGUAL TREBALL, IGUAL SALARI!
PROU DE TREBALLS PRECARIS PER LA
DONA: ESTABILITAT EN EL TREBALL!
LLARS D'INFANTS PÚBLIQUES!
PER LA LEGALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT!
PROU DE VIOLÈNCIA CONTRA LA DONA**

8/3/2001!

LI

(ve de les pàg. de SINDICAL)

Educació d'adults a Catalunya.

No a la divisió de les plantilles d'adults!!

Benestar Social de la Generalitat de Catalunya pretén aplicar, un cop més, la seva política de dividir i suprimir plantilla de mestres d'adults. Ara, mitjançant la publicació del concurs de mèrits, vol aplicar un model de plantilles que consolida dues categories laborals de mestres que faran la mateixa feina dins la mateixa escola, a més de no catalogar els llocs de treball sense fer públic els criteris per a l'adscripció.

La Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya rebutja la publicació del concurs i convocarà mobilitzacions. Cal exi-

gir als sindicats la impugnació d'aquest procés fins que s'apliqui un model de plantilla homogeni i un pla de lluita més decisiu que el que s'està duent a terme fins ara.

Miquel i Dolors

Nota aclaratòria a l'article CCOO, digui?

En l'article que va aparèixer al nostre nº 14 del mes de novembre apareix un error quan diu que es "... a nivell confederal..." que s'ha decidit aquesta experiència pilot del 902 dins de CCOO. En realitat va ser aprovat per l'Executiva Estatal de COMFIA.

Pel que fa a la base de dades, encara no significa que tota la base de dades del sindicat la tingui l'empresa. El dubte que ens sorgeix com a delegats del sector es si de l'experiència pilot no es generarà una base de dades en mans de l'empresa subcontractada. Dubte que encara avui tenim.

Lluita dels immigrants a Barcelona

Sortida de les tancades

El dimecres 6 de març sortien de les esglésies la majoria dels immigrants que havien començat la lluita el passat 21 de gener -a les portes de l'aplicació de la nova llei-. Tots sortien amb els resguards de presentació de la documentació que, segons els acords, hauria de portar-los a la regularització en 3 mesos. El mateix dia es lliuraven les 62.850 signatures recollides en suport de la lluita, convertides en l'exigència ciutadana al govern per tal que compleixi l'acord. Aquest es va subscriure el dia següent, signat pel govern, Càrites, Justícia i Pau i CGT. CCOO i UGT, sindicats convocats pel govern per a formar part de la comissió de seguiment, es van negar a signar-lo entregant a Delegació un manifest amb les seves raons, i donant continuïtat a la seva negativa a donar suport a les lluites dels immigrants com van fer a El Ejido, o amb els subsaharians de Plaça Catalunya. Per als companys immigrants, i per a tots els que són al seu costat, s'obren tres mesos per tal que el govern compleixi l'acord, per la qual cosa és imprescindible mantenir l'organització per poder respondre al senyal més mínim d'incompliment.

L'acord signat està format per tres documents: els compromisos presos davant el Síndic de Greuges del 3 de febrer, la proposta d'acord entre els tècnics del govern i els dels immigrants del 8 de febrer, i un annex. El text base és el del 8/2, data en la qual -després de la massiva mobilització de Barcelona, i amb les de Madrid i València en previsió- el Govern va fer una primera proposta, a la vegada que obria un marc legal amb el Real Decreto del 16, i posteriorment aplicava la política d'intentar deixar podrir la lluita.

El contingut de l'acord amplia els criteris per a la revisió dels expedients denegats o sense resposta de la regularització del 2000, i obre la porta a tots aquells que hagin arribat abans del 23/1/01, o als qui se'ls va rebutjar definitivament amb la revisió. Ara bé, l'acord segueix possant l'accent en la regularització d'aquells que aconseguixin ofertes de treball, deixant en una incògnita -a mans de l'Administració- aquells que no la tinguin. Tampoc no queda clar qui estarà exempt d'anar a recollir el visat al seu país d'origen. Dubtes que, si s'aconsegueix que es concretin les promeses, no podran fer empal·lidir un triomf parcial, però molt important, arrencat per la lluita al govern del PP.

Alhora que se sortia de les esglésies quedava plantejat un primer problema al qual es refereix el darrer punt de l'annex: la vivenda per a molts que no la tenen. Més de 150 persones, dels tancats, es trobaven en aquesta situació. És sens dubte a Cornellà on els immigrants magrebins, que venien lluitant a l'església, han demostrat la màxima organització per tal de mantenir la decisió de seguir units fins arribar a una solució per a tots ells, per la qual cosa seguiran acampats a la plaça de l'Ajuntament.

Durant aquest febrer de lluita s'ha organitzat la coordinadora estatal que va tenir la primera reunió a Barcelona els dies 9 i 10 i, posteriorment, va retrobar-se primer a Múrcia i després a València, on es va resoldre convocar una marxa a Madrid per al proper 18 de març -on aniran massivament els immigrants de Múrcia i delegacions dels altres indrets- i accions per tot arreu el 21, dia internacional contra el racisme i la xenofòbia.

Però tornant a la lluita de les tancades de les esglésies de Barcelona, aquesta no estarà acabada fins que les promeses es concretin en permisos de residència i de treball. A El Ejido els treballadors immigrants es van refiar i el Govern ha incomplert els compromisos i ha reprimat la direcció de la lluita, fent que fins i tot les assemblees avui s'hagin de fer en forma clandestina. Per tant, és imprescindible mantenir l'organització -com es fa ara a Cornellà- per poder retornar a la lluita davant el primer incompliment, i en aquest sentit, cal trobar-nos tots a la convocàtoria d'assemblea que queda pendent, i a la mobilització del 21, perquè la lluita continua..

Mª Esther del Alcázar.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

LI